

VOJTECH KLIMA

TEXTY 1998 - 2018

page 28

VOJTECH KLIMA

VRABEC V HRSTI

Booklet 28 pages

page 1

Vrabec v hrsti

Nahráno na podzim 2018 u nás na chatě.
Autorem všech písni a slov je Vojtěch Klíma
(kytary, zpěv)

Na nahrávce se podílely přímo:
Petr Čapek (kytary, ukulele, zpěv, perkuse),
Tereza Cachová (housle),
Pavel Križovenský
(flétna, foukací harmonika),
Michal Stančík (perkuse, cajon),
Alžběta Trojanová (írská harfa)
Dita Urbánková (vokály),
Zuzana Čapková (vokály)
a nepřímo členové skupiny
Náš člověk v Havaně
Ivan Dvořák, Tyler Noble,
Jana T. Brakalov
a Ladislav Hintnauš
(některé původní aranže).
Zvuk, mix, mastering: Petr Čapek
Fotografie: Richard Hodonický
Obal a design: Jan Klíma

Děkuji i všem kamarádům a přátelům,
kteří k vytvoření tohoto alba přispěli
nehudební cestou.

kontakt: ncvh@seznam.cz

*Do této brožurky jsem shrnul většinu textů, které
jsem v uvedených letech napsal a které obstály v čase
či na pódiu s kapelou Náš člověk v Havaně.*

*Nejde tedy o básně, ale o slova k písničkám.
Některé vznikaly několik let, jiné (a takových je
výrazná menšina) během par dní, ale každá má
svou inspiraci a svůj průběh, kterým ke mně vstoupily,
promluvily a zapůsobily - a o tyto průběhy se v ní
chci podělit.*

Vrabec v hrsti

(CD 2019)

Potaji

(CD 2008)

Odřezky

(Dosud nenahráno, ale hráváno
s kapelou Náš člověk v Havaně)

Paluba

1.

Vrže země pode mnou jak stará paluba
a stromy si o ní dlouze vyprávějí, jsem sám
a nedočkavě čekám poštovního holuba
s případnou dobrou zprávou o naději

a už to končí a už letí a už rozpoznává
známou zem
a už to končí a už letí, kde se i obzor stává
domovem
a už to končí a už letí a jeho stín se honí
s krajinou
a už to končí a už letí, až kam jeho oči
dohlídnou

2.

Chtěl bych umět brnkat na klavír
nebo na křídlo
tak, aby mi zpod rukou vylétali ptáci
a to křídlo se vzneslo v divokém letu
přidělaný ne k méjm prstům, ne k podlaze,
ale k oblýmu ptačímu tělu

Ref. 1:

Přefouknout flétnu jako poskočí srdece milence
a tón z ní rozvésit jak lampiony na stromy
přefouknout duši duchem silně a přítom lehce
údery kapek do strun rozeznít její akordy

3.

Chtěl bych umět a neumím
a naučit už se to nestaćim
chtěl bych umět a neumím
a naučit už se to nestaćim
chtěl bych umět a neumím

Ref. 2:

Přefouknout flétnu jako poskočí srdece milence
a tón z ní rozvésit jak lampiony na stromy
přefouknout duši duchem silně a přítom lehce
údery kapek do strun rozeznít její akordy

Tón si vyflétné světem se svojí miloutnou
pohladinu naplní ji pookrajinou
šeputok cinkámeny a povídálavou
slovy, která neznáme
a přeci v každém někde jsou
Někde jsou...

Anděl

1.

Ve věži bydlí princezna, dívá se z okna dolů
na cestu, odkud čeká rytíře - nadčlověka
V posledním hostinci před zatačkou,
z níž je vidět na hrad
on sbírá odvahu a nápady, jak vyjít za ní

Za muže, co odjel bez ní do války,
kdy byla skoro ráda,
že ten hrubec se strništěm děti nezkazí
doufá, že jí osud vrátí anděla,
změkčeného utrpením bojů,
kalenýho nesnází

2.

Sama, tak sama, samotnější než její kroky
na chodbách, které mají aspoň vlastní ozvěnu
„Odejdi“, řekla mu,
myslela tím „zůstaň“ a on v dobré vůli poslechl,
radši zabíjet cizí, než zraňovat blízký

Rek vyjel na bitevní pole,
skončil na pitevním stole
sotva ho zasáhly první střely vzpomínek
requiem za padlýho vlastence zpívaly mu
lichotky, kterými v ní
zažíhal první plamínek

Mezihra:

Ach Bože, proč nás děláš tolik jiný
údolí, kopce, světla a stíny
a proč se život rodí právě tam,
kde se věci spojují a mění a zápasí a dělí?

Proč je tmavým obrysem oslnivé záře
i světlem v neprostupné tmě
proč je mladým stromkem ve zchátralé faře,
ale i srubem v horách, vyrvaným přírodě?

3.

Škvírou pod prahem se vkrádá ráno,
i poslední dva kumpání od stolu
už vstali, aby ulehli
V nejtěžších bojích na hranicích obstál,
ale z bojů na hranicích svých možností
by nejraději utekl

Povzbuzuje se ještě pár doušky
a slovy svého velitele,
vyhrabal je snad z Nového zákona:
„Láska nezná strach.
Odvážný není ten, kdo nemá strach, ale ten,
kdo dokáže strach překonat.“

Vrabec v hrsti

Potok

1.

Každej z nás svou šanci dostane,
tak se ptám, co po nás zůstane
po někom jenom stopy ve sněhu
po jinym falešný bankovky v oběhu

Po dalším už asi jenom prach
slavnější budou na těch bankovkách
možná, že tím slavným budeš ty
jenže i z bankovek se dělaj brikety

Ref. 1:

Každý přístav není Amsterdam
ani každý potok Bull Run
tak proč se hrneš tam, kam nejsi zván
a proč si věšši na krk balvan

2.

Pod někým snad hranice zaplane, ale
po většině přece něco zůstane
po někom děti, po jiném mrtvoly
po Františku Dobrotovi topoly

Některej bude mít víc štěstí
a postavěj mu sochu na náměstí
živej si dá s hranolkama medailonky
mrtvej dostane medaili Pavla Wonky

Ref. 1

3.

Některej myslí, že sám a sám
je ze všech přístavů jen on Amsterdam
aby se nezařadil mezi Švejků
nepije pivo, jen naftový shaky

Obklopen hvězdami a hvězdičkami
které bud píchají a nebo pálí
k velkýmu skoku se pořád chystá
ale nikdy se s k němu nedochystá

Ref. 2:

Každý přístav není Amsterdam
ani každý potok Bull Run
tak proč se hrneš tam, kam nejsi zván
a proč si věšši na krk balvan

Každý Petr není Veliký
ani každý Ivan Hrozný
proč pozemkům přesouváš kolíky
a z cizích vinic ochutnáváš hrozny

Proč bereš drahý kovy za svý
šafrán vybíráš si z pastvy
hromadíš svý první ceny
lícíš pasti na jeleny

Do dlani chceš nabrat moře
kabátem pochytat bouře
myslíš snad, že výhra v boji
tvoji duši uspokojí?

Loreta

1.

Sníh padá tak lehce
tiše jako zloděj
a stopy v něm mizí
jak vzpomínky v špatné paměti

Uličky jsou tichý
tichý jako stín
neslyší naše hřichy
nevidí naše viny

2.

V klidu kláštera
chladným řečištěm ambitu
čas odnáší slova ústů
jak proud potoka špinu

Kdosi mi mluví
rovnou do nitra
nitrožilní kazatel
od noci do jitra

Ref. 1:

Prach se před deštěm ztěžka zvedá
a točí se pořád dokola
a každej z nás svou cestu těžko hledá
a zvedne se jen když vítr Ducha zafouká

3.

„Hledej to“, říká,
„co rozezní tón v lubu“
„Hledej to“, říká,
„co z bláta dělá půdu“

rukou k činu z dlani,
z dojetí odhodlání
z kluka muže,
když se všanc vydává

první zaržání hříbete,
i poslední vzdech když padne,
tu zvláštní hranu noci a dne
hled, právě nastává“

Ref. 2:

Prach se před deštěm ztěžka zvedá
a točí se pořád dokola
a každej z nás svou cestu těžko hledá
a zvedne se jen když vítr Ducha zafouká

Prach jsi byl a v prach se navrátiš
člověče, nikdo se tomu nevyhne
a kam svý bludný kroky obrátíš
záleží od teď už jenom jenom na tobě

Odřezky

Dosud nenahráno, ale hráváno
s kapelou Nás človék v Havaně

Nad údolím

1.

Dotkla ses mě svojí něžnou dlaní
mozolama těch starých míst
dotkla ses mě dlaní, v který nenecháváš
hulváty a rabiáty čist

Prstem větru jsi ztišila má ústa
připravená vykřiknout
a na mé srdci začla prskat krusta
a povolovat čepy pout

Ref.

Řekni jakou, jakou, moc to činíš,
že čistiš řeky zkalený
a jaká síla má odvahu poslat
vodu proti kameni

2.

Něžně jsi mě poškrábala drápky
trnek, hlohu, ostruzín
škrábla jsi mě na dlaň
a malý pramen vytrysk'
čáry života údolím

Dotkl jsem se skály nad ostrohem
a nechal otisk krvavý
rozhlédl se kolem a ucítil teplo
dlaně svý v dlani ty

Ref. 2:

Řekni jakou, jakou, mocí to činíš,
že čistiš řeky zkalený
a jaká síla má odvahu poslat
vodu proti kameni

Řekni, prosím, řekni to slovo
do sluší nitra proniká
a prosakuje kameny hradeb
i nejhoršího vinika

Toskánsko

1.
Má tajná, sotva vyslovená lásko
já stále myslím na Toskánsko
na hradbách městeček kamenných
sypou se polibky jako sníh

A prosakují našimi těly
která se stávají tělem celým
A sladkost vína a slast slin
a žádná vina a žádný splín

Ref. 1:
Jsme spolu na cestě svlečených duší
blázniví kašpaři a svatí blázni
a žádné počasí ji nepřeruší
nechvějem se zimou, jen sladkou bázní,

zda aspoň snítko zázračného chvění
v divácích přece neuvážne
vždyť sotva pět minut po vystoupení
bylo už náměstíčko prázdné

2.
Choulíme se spolu pod jeden plášt'
mou touhu jak tětivu napínáš
vybralas sotva na víno a focacciu
co na tom záleží, vždyť s Tebou žiju!

2.
Kameny studí, ale těla hřejí
my zvolna noříme se do peřejí
noci, co skrývá nás jak černá tuš
ty celá žena a já celý muž

Ref 2.:
Jsme zase na cestě svlečených duší
blázniví kašpaři a svatí blázni
a žádné počasí ji nepřeruší
nechvějem se zimou, jen sladkou bázní,

zda aspoň snítko zázračného chvění
v nás k ránu přeci neuuvážne
vždyť jenom pro nás až do rozednění
zůstává náměstíčko prázdné

Voda

1.
Voda, mrazivá a čirá
břehy rozevírá
v zemi zmírá

Dlouhý šaty rozedraný
hladí všechny šramy
a nemá hrany

2.
Vstává, běží přes kameny,
hráze, záředlý kmeny,
hory zpěněný
Šplichá, sladká k ochutnání
v mušli ze dvou dlaní
plná přání

Ref.:
Kdyby mě řeka vzala s sebou a rány zachladila
a mou letitou špínu v klidný vodě odmočila
by mě řeka vzala, vytrhla z břehů i s kořeny
a odnesla zlý zvyky, co chtěj zůstat nezměněný

3.
Známá písnička vyplavená
lodka z kůry beze jména
zem nedotčená
Znovu ať se nadechne a zatne
a všechno, co ve mně páchně
navždycky spláchne

Ref.

Vilémov

1.

Za domem svítá a obloha slítá z hromů / pán už se
do sedla zdvihá, čas tak rychle ubíhá, když jsou spolu
včera pil do polopita a na večeři už nezbylo mu
zato se najedl hádek a pří u hostinských stolů

Ref.:

Bude slýchat vzácnost na trzích
bude ji sbírat po polích
z mostu v říčce snad zahlídne ji
půjde za ní, až kam mu to strach dovolí

2.

Spálená země a lev kdesi v něm je zkřehlý
většinou uhýbá ráně, jde na ně po dobrém spíš než po zlým
jako každodenně svět žene ho ven, je rozmrzely
cestou pod strání, rozbrédou tisíci kopyty a koly

Ref.

3.

Z nebe narezlých skvrn se valí spoušt vln a zem jí čelí
stružka se se stružkou střetá jak labyrint světa, zlý a nudný
snad až v ráji srdeč, kde najde svou skryš před nepřátele
ochutná průzračný lék z jediné bezedné studny

Ref.

Nebe

1.

Ptáš se, co je to nebe
kdo půjde na věčnost
Řekl bych: místo, kde bude
na všechno času dost

Všem všechno vysvětlit,
vyjměčně vytmavit
koláče dopíct,
košíle přešíť

Nekupit další, napravit chyb
a oplodnit všechny planý sliby

Ref.:

Nejlepší z nejlepších věcí spolu
něco jak sestříh nejhezčích gólu
tam, kde i prohry jsou radostné
a po čokoládě se netloustne

Kde všechny šaty jdou na míru
a prachy maj cenu papíru
místo, kde kohout smrt opravdu plaší
a ztracené ovce bezdomovce
shánějí večer do salaší

2.

Ptáš se, co je to nebe
kdy přijde ta věčnost
Řekl bych: doba, kdy bude
na všechno místa dost

Narovnat silnice,
založit vinice,
vypláchnout střeva,
vyfouknout ega

Konečně přetavit děla v pluhy
a splatit všechny spánkový dluhy

Ref.

Strážný

1.

Proč jsi tak vážný, můj anděli strážný
zrovna dnes, kdy jsem vyhrál
stovku ve sportce, léto na Malorce
a vstupenky na karneval

Jestli máš něco, co měl bych vědět
něco, o co bych stál
jsi přítel do deště, tak vyklop to ještě
než začne můj seriál

2.

Proč jsi tak vážný, můj anděli strážný
cos tedy přišel sdělit
jestli snad vadí ti mý hřichy z mládí
proč neřeks' to propána dřív

Kdeko mě vidí, tak se zeptej se lidí,
potvrdí, že nejsem zlej
zvířata netýram a na holky zírám
jenom, když se mi líběj

3.

Proč jsi tak vážný, můj anděli strážný
a kde ses tady vůbec vzal?
A proč jen tak sedíš a soucitně hledíš,
jakobys mě litoval?

Jsem v plné síle a mám velký cíle
a nemíním se jich teď vzdát
má firma vzkvétá a tak konec světa
snad mohl by chvíli počkat

4.

Proč jsi tak vážný, můj anděli strážný
tvé ticho mě vážně leká
vždyť celkem vzato, jsem vždycky za to,
že plním, co se čeká

Na červenou stojím a ve tmě se bojím
a mám rád nedělní klid
a myslím, že zatím i svý účty platím
tak vahám, co bys moh' chtít...

Hromy

A když přišel čas hromů, vypravili jsme se podél silnic a sbírali jablka
žádný z nás neměl strach, že ho vítr vezme nebo že se větev ulomí
z doliny zazníval dlouhý tón, ale v pravou chvíli nikdo ani nedusal
v očích se odrážela dálka, snad z obzoru, z polí nebo z cest mezi topoly

Kameny tleskaly té podívané, když jsme vycházeli úvozem nad stráň
dopráli jsme si, co jsme chtěli a jako hladoví a otrhaní princové
jsme se o království přeli

Srdnatí strašáci v polích hladověli po boji a chlubili se zbrojí / naše
slova měla moc a oči mohly tmu ve světlo, světlo ve tmu zase snadno proměnit

Tak si sedni, princi a vyslov to, co tě celou dobu od začátku bolí
řekni to dechem, řekni to pohybem, všepej to do drnů, vždyť na tom nic není
neodcházej z toho místa, kde tě dotek nebe na chvíli zastavil
nestaň se zadřít, co ti nepatří, ale dopřej starání a péči
tomu, co máš rád a kde máš cíl

Na starých hradištích vstávali bojovníci z loží, mumlali modlitby díků
přehoupl se den a u krmelců neslyšně vzplály lesní svíce
meze, přes den dozlatova rozpečené, vysvlékly se do šedavých náčelníků
vstoupil večer s vlnkem a chladem jako průvan do světnice

Nakonec lepkavá mlha s mrholením vyplnila všechny škvíry a všechny pory
polévka byla dobrá a hustá, ale my jsme dovnitř přinášeli s blátem z bot
chuť v tajemství tam zůstat...

Podzim

1.
Blíží se podzim, letí vzduchem,
šeptá stvořením do uší
na stráži střídá léto,
teplejma nocma obtěžkáný
kouř jeho řajfy cejtí každěj v ovzduší
od úst jde pára, nosej se zimníky
a bolej starý rány

2.
Vločkama listí mrtvý tělo léta
milosrdně přikrývá
k sobě je lisuje jako plody po vinobraní
na prknech na zahrádce
zůstaly lepkavý kroužky od piva
pod stolky vítr výčaruje
pohřební věnce času zrání

3.
Bliží se podzim, hladí kmeny,
větvema ruce proplétá
v síních stromů rozšěptává má zvětralá přání
a s hejny ptáků odnáší je předaleko do světa
dívám se za nima, vydchuju a myslim na ní...

Zvon

1.
Někde někdo volal dodaleka
zvon se nad krajinou rozléhal
a všechny, kterejm byla dlouhá štreka
všechny unavený k sobě zval

Uší se ty rány dotýkaly
rány, který tělo křížujou
křížem krážem až někam do dálí
lidem v polích zněly nad hlavou

Ref.
A já doufám, ta doba přijde brzy
zvony zvonů nám přinesou svůj čas
tak, jak pukaj stěny tvrzí / když
ozývá se Jednoho zvonu hlas

2.
Za zvon tahal klouček s malým srdcem
za každým jeho táhnutím šel vzdech
tak moc se snažil, aby
nikdo znění znovu nepřeslech'

Ref.

3.
Někde někdo volal dodaleka
zvon se nad krajinou rozléhal / ke
chvíli kdy před Stvořitelem kleká / svým
srdcem každý srdeček zval

Ponorka

1.
Stalo se to znenadání
návštěva bez zaklepání
těžkopádná, velmi velká
narodila se prý z lelka

nečekaná, nepozvaná
nestačí jí ani vana
tichá z hlubin, šetří slovy
a tělo má ocelový

Ref. 1:
Bydlíme ted' na dvorku, protože
doma máme ponorku
odněkud se k nám přikradla
snad vyplula z umyvadla

Kormidlo si dá do trouby
v ložnici má ložní šrouby
periskopem nám v komínku
prozkoumává starou špínu

2.
Mezi náma zuří ticho
tím tichem si plní břicho
není zrovna lehký usnout
když začne vyrábět dusno

Její zvuky do nás liší
elektrolyt z baterií
vlčí smečky všude vlezou
kdo je pustil ze řetězu?

Ref. 2:
Bydlíme ted' na dvorku, protože
doma máme ponorku
odněkud se k nám přikradla
snad vyplula z umyvadla

Kormidlo si dá do trouby
v ložnici má ložní šrouby
volá „vodu“, volá „olej!“
tak ji drahá aspoň polej

3.
Nemůžem se hýbat, dýchat
nervozitou svěd mícha
důvěra už má namále,
co s ní teda uděláme?

Ref. 3:
Bydlíme ted' na dvorku, protože
doma máme ponorku
odněkud se k nám přikradla
snad vyplula z umyvadla

Kormidlo si dá do trouby
v ložnici má ložní šrouby
důvěra už má namále,
co s ní teda uděláme?

Zpovědnice

1.
Na skládce u silnice do Kamenice
leží stará vyřazená zpovědnice
sundali jí andělčíky i kříž z čela
dosloužila, dostála a domlčela

Nikdo už její schůdek nepřekročí
ted jí hraje Dřevomor a červotoč
kdejaké neduh stáří na ní doleh'
poslední dobou na ní zkrátka nebyl spoleh

Zlobily jí svěrače a ledviny / a tak
ucvrkla si občas trochu lidský špiny
párkrát jí to ujelo v nevhodnou chvíli,
zkazila pár svateb, jeden pohreb, dvoje křtiny

Ref:
Na obloze zlatý kolo pluje
a moje duše zase klempíruje
má drahá duše z těla vyběhní
a najdi si někde budku zpovědní

A nebo si ulev mezi domy
dřív, než ti popraská měchýř svědomí
mě tělo usilovně medituje,
ale duše, ta těžce klempíruje

2.
Podezírali jí, že to dělá schválně
a neděli začali trávit radší na plovárně
někteří psali stížnosti na úřad
„S tou potvorou musíte něco udělat!“

Že tajemstvím tu jaksi státní zájem vznik
to potvrdil jím i tehdejší tajemník
a známý nekrolog dodal o zdraví psých:
„Nebudou zpovědnice - nebudou hřichy!“

Ref.

3.
Do kostela vtrhli brzy po ránu
a vynesli jí jak nějakou Moranu
když jí táhli na skladku okolo sila
ta stará dáma je ještě vyplňnila:

„Nemastný neslamý si přisolute
a to, co se vám nehoď, to vyhodíte
všude jste byli a všechno víte
hlavně, že si moji zlatý vyhovíte

Já jsem nikde nebyla, ale znám lidí
a beze mě svou špínu jen tak neodklidí
až zkyně celá země od vašeho hnoje
nespasí vás vlajky ani ohňostroje“

Ref.

Revoluce

1.
Dlouhý letní pochod v plné luční
skončil nakonec víc než příjemně / už v nás
proběhly všechny změny revoluční / a teď
ležím vedle sebe a ty vedle mě

Ciferník slunce svírá v ručičkách
posledních pár minut vydatného dne
otevřel jsem snář, zabloudil ve tvejch snách
a přestal mít chuť chovat se rozumně

Ref.

Ze rtů ti plynou moudra o planetách
a laskavě čekáš, až to ve mně zazvoní
po celém dni a všechn hezkých větách
chtěl jsem té pokryt polibky jak kvítky jabloní

Sluníčko steklo vínem do PET flašky
a narezlý vzduch slibil, že těla roztájí
pod víčkem těší se krev a splašky
a my vydýcháváme své první potájí

2.
Nemusíš nic říkat ani slibovat
bylo a je správě všechno v nás
a utíká to jak bublinky z limonád
a rodí se to pokaždé, když přejde mráz

V kapličce navěky srostlé ruce
do podkoví táhla hymna zní
za všechny naše slavné revoluce
nekrvavé, až na tuhle poslední

Ref.

Námořník

1.

Pán si sed', otevřel pivo a noviny
a židle pod ním v tu velkou chvíli zavrzačala
vajgra týp' v květináči do hlíny
nakonec vrhnul letmý pohled do zrcadla

Panelák, velká loď, krájí další den plavby
v kajutách všechno se chystá ke spánku
studený vítr fouká na nástavbu
a dítě krade ze spíže tatranku

Ref. 1:

Nechte ho / zapomenout, lidi zlatý, že je jen
obýcejnej člen posádky
a moc toho o lodi neví
Má doma / celkem hodnou ženu
a ne uplné nový auto na splátky
co mu už teď prahy rezaví
Svý / sny si sní cestou z krčmy, jak po blbejch
hádkách přijdou pohádky
o moři a rybách
Stál / před radnicí s bílou slečnou,
klapaly jí podpatky
a tehdy jí s chutí hladíval

2.

Chtěl se stát hercem a jet do světa,
ale osud ho naučil trochu jinou vlastivědu
objevil Ameriku jménem Markéta
a všechny další světadily pro ní poslal k ledu

Z prken, co znamenaj svět a samotu
začal spravovat palubu tý lodě
něco dal na zahrádce do plotu
a ze zbytků stolouk' prkynko na záchodě

Ref. 1

3.
A tak si tady pouští pozpátku
film života, co se mu před očima svíjí
tuhleto prapodivnou pohádku / jak
mořský vlk a Markéta spolu žijí

Superstar už z nej nikdy nebude
i přes slušný umístění u svého choti
Přesto je rád, že se stal jejím Kolumbem, když
slyší v zámku její klíče zarachotit

Ref. 2:

Nechte ho / zapomenout, lidi zlatý, že je jen
obýcejnej člen posádky
a moc toho o lodi neví
Má doma / hodnou ženu
a ne uplné nový auto na splátky
co mu už teď prahy rezaví
Svý / sny si sní cestou z krčmy, jak po blbejch
hádkách přijdou pohádky
o moři a rybách
A už tu stojí jako /
mladý junák s bílou slečnou,
co jí klapou podpatky
a znova se na ni zadívá

Ranní hlídka

1.

Za hlídek v mrazivých nocích u ohňů,
kdy tulili jsme se jeden k druhému
a třpytila se snad i milha z úst,
jsem teprv přilnul k tvému jménu

Když zahrát nedokázal
ohň ani pití
se steskem vzpomínal jsem
na letní hromobití

Ref. 1:

V ozvěně kmitavého ticha neslyšených tónů
i Večernice mlčela, hledala úkryt v Orionu
a moř' jsi tušit její domov nad severním polem
tehdy jsem teprv cítil, jak jsi všude kolem

V ozvěně křiku dne a všeho, co se stalo
slyšel jsem ticho, do ticha zapadalo
za vlnou strachu, jež brala srdce zteče
nesla se jistota a teplo, teplo které léčí

2.

Kdybych snad v časech míru byl líp vnímal
dech zvířat v našem chlévě
snad bych dnes věřil, jak moc chápěš
moji věčnou touhu po oblevě

Přesto, když všichni polehali
si pod houněmi trochu odpočinout,
jsem k ránu zahlédl tvůj příchod
s prvním ranním proužkem světla nad bučinou

Ref. 2:

V ozvěně kmitavého ticha neslyšených tónů
Polárka právě unikala trojzubci Orionu
a schovala se těsně pod vrcholem
já cítil jsem: ted jsi všude kolem

V ozvěně křiku dne a všeho, co se stalo
každé vrznutí sněhu se v prázdné duši rozléhalo
a s tím paprskem světla, který hlásil dnešní zítro
začalo sálat teplo mé oblevy jdoucí z nitra

Hráz

1.

Před bouřkou zabouchnout vykýře
zatáhnout rolety, zhasnout světla
do novin zabalit talíře
třeba se paní v rádiu spletla

a konec světa ještě nenašel
jen jeho dočasné přerušení
počkáme si zase na signál
a ve zprávách rozumné vysvětlení

Ref. 1:

Za domem proti zlu postavit hráz
a na břehy vysázet zimostráz
ostříhat vlasy a roztrhnout šaty
schoulit se v bezpečí u její paty

2.

Bojím, že přijde každou chvíli
větrník točí se jak zhůsilý
svírá se žaludek, krk vysychá
sráží se krev a mízí pýcha

Ref. 2:

Za domem proti zlu postavit hráz
a na břehy vysázet zimostráz
ostříhat vlasy a roztrhnout šaty
schoulit se v bezpečí u její paty

Cítit, jak vzduchuje náporům vod
a běsům prahnocím vyhladit rod
poslouchat dunění, cítit to chvění
a vědět, že Země...
zůstane Zemí

Barová láska

*Epigonská pocta hrdinům zábavové, popové,
disko a elektrofolkové scény.*

1.

Bloudím tu nočním barem sám
poslední drink si objednám
odjedu daleko od tebe
odjedu, volá mě nebe

Ptáci oblohu křížujou
jak bludný lodě šněrujou
odjedu, všechno ve mně kříží
odjedu z toho, co mě ničí

Ref.

Proč se má, tajemná lásko, stále ukryváš
proč se mi aspoň jednou ukázat nedáš
proč tvé oči tajemné jsou stále zasněné
vždyť tvůj princ je tady a čeká na tebe

2.

Vím, že jednou ho nezměškám
taxík za tebou, nebudu sám
usmějes se na mě pasáží
těch bludných světel koláží

Ref.

Desítka

1.

Tramvaj číslo deset zaveze mě domů
chytám se půllitru jak brzdy záchranný
v hospodě ve starém cihlovém domu
si nikdo nemyslí, že by to bylo hrány

Chytám se ucha jak trosečník pevný země
co se mi rozmazaně proti čelu řtí
poslouchám hlasy, co splývaj
a plavou sem ke mně
jak je jen uchopit, když zvládám jen z ucha pit

Ref:

Kolikrát
jsem už to ucho do sebe zvrhal
kolikrát
Tolikrát
jsem zas ten džbán od ucha trhal
tolikrát

2.

Na dráty chytám slova, který kolem litaj
asi na ty dráty, na který já sám jsem
některý lidi okolo už zpívaj, já
sleduju krev, co vytéká z rány pod pasem

Ref.

3.
Urazím dálku, vypiju na dno
zpěněný jezero mi vyschne před očima
řeknu si: je to dávno, je to dávno, je to dávno
a vlny se vzpínaj a polykaj a vzpínaj...

Ref.

Maruška

1.

U křížku na rozcestí sedává děvčátko
věneček z pampelišek a v ruce zrcátko
z placatých kaminků věští svůj osud
rukávem utírá nudli u nosu

Když jedou dragouni, tak se schová
za chatrnou zídkou od hřbitova
a tajně se dívá za praporem
na krásu nabýskaných uniforem

Ref. 1:

Už se chce vdávat,
ale nemá věno
a nemá věk
má jen dobrý jméno
jenom svou čest a dobrý jméno

2.

Vystroila, zkrásněla, prince neodhání
zůstávají u nich i po klekání
odjízděj ráno s velkým spěchem
obloukem cesty pod ořechem

Co bylo špatně s těmi princi, že
byli od stejnho pluku v Linci / a
před cestou do pole na jejich statku
každý z nich nechal něco na památku?

Chtěla se vdávat,
neměla věno
a teď má věk
a špatný jméno
jenom svůj věk a špatný jméno

3.

A válka skončila po tolika letech
všechno se změnilo a to jí plete
Jestlipak některý z princů se vrátí
pomoct jí se statkem a starou matí?

Jednou, když ráno šla husám dávat
zahlédlá ho cestou se pokulhávat
bývalý fešík, co sél s každou frajíl,
má dřevěnou nohu a bronzovou medaili

„Belhám se patnáct dní bez oddechu
přijmeš mě, Maruško, pod svou střechu?
Nikoho nemám, dům lehl popelem
a kamarádi padli u Grossbeeren...“

4.

Vysloužilá holka a hrdina z války
každý den ráno ji naštípe špalky
i když si předtím rádně lokne kořalky
dělá to pro ní, ten hrdina z války

Vysloužilej hrdina a holka z války
zlatý si včas směnila na říšský marky,
zvlášt dustoňíkům neodmítala dáry,
ted várí mu s láskou, ta hrdinka z války

Potají

CD vydané kapelou
Náš člověk v Havaně 2008

Střední cesta

1.

Když vracím se kolem kvyadla domů
z parníku nesou se italský šlágly
eightees beat rytmus a vřískot trombónů
pod mostem rozmoklej obal od viagry

Dneska se opravdu nemám chuť bavit
plnej tebe a přitom úplně vyhaslej
už chci bejt doma a tam všechno strávit
tiše si broukat, když ostatní spěj

Ref.

Střední cesta mě zatím nikam nedovedla
nedala sílu, neurčila směr
radší bych rozbitou, která by někam vedla
at si je plná kaluží a dér

2.

Kámoš mi říká: „Zavolej tý holce
a vymáčkní se konečně, jak to s tebou je“
Jenže já v tý době budu někde v polích u Humpolce
se strýčkem Bernardem psát svoje requiem

Nemůžu vyjít vpřed a nemůžu zpátky
sám proti sobě vedu zápas u Jaboku
ty mě nelibáš vůbec nikdy
a má můža sotva jednou za půl roku

Ref.